

[Lannung.]

Og dette gælder fremfor alt nu, da Det europæiske økonomiske Fællesskabs parlament har vedtaget det forslag til rådet, at lade dets parlament, som skal have ikke mindre end 426 medlemmer, vælge ved direkte valg for de to tredjedele vedkommende, medens den ene tredjedel udpeges af de nationale parlamenter. Den dag, der inden for de seks sidder et folkevalgt parlament, hvoraf som sagt to tredjedele af 426 er valgt direkte ude i landene, vil der være en særlig grund for os i Europa-rådet til at tænke på en styrkelse af vor organisation med henblik på fremtiden.

Med hensyn til retsordenen på havet kan jeg tiltræde den højtærede udenrigsministers synspunkter i særdeleshed med hensyn til det rene 12 miles fiskeriterritorium ved Grønland og Færøerne.

Det er vor opfattelse, at de nordiske lande energisk bør støtte bestræbelserne for at sikre alle nationers skibe, herunder israelske skibe og skibe til og fra Israel, fri passage gennem Suez.

Hvad angår udviklingslandene, hilser jeg med stor tilfredshed udtalelsen om, at der bør være mulighed for at sætte den danske hjælp i vejret. Mit parti vil gerne på basis af vor sidste landsmøderesolution opfordre til, at vi i samvirke med de andre nordiske lande energisk skal gå ind for, hvad vi kaldte en storstilet indsats for de underudviklede områder. Danmark bør medvirke her til både gennem større økonomisk bidrag og ved at stille et større antal eksperter til rådighed såvel ude i de pågældende lande som ved særlige kursus o. lign. her i landet. Den nu stedfindende udbygning af vore læreanstalter bør også kunne tilgodese disse særlige formål. Det gælder uddannelsen af eksperter — og der er især brug for eksperter, som foruden med et hovedsprog er fortrolige med de indfødtes eget sprog i den egn, hvortil de kommer — og det gælder samtidig muligheden for at uddanne unge fra Asien og Afrika ved vore læreanstalter. Der er heldigvis allerede adskillige af dem her i landet, og på lidt længere sigt vil det selvfølgelig også i høj grad være til gavn for vort land.

Vort medlemskab af det økonomiske og sociale råd, ECOSOC, skulle give os både ansvar og særlige muligheder for at

finde de rette veje til at nå til den mest virkningsfulde indsats i arbejdet for udviklingslandene — sådan som udenrigsministeren nævnte det.

Vi er også helt enige i, at der bør ske en overvejelse af en samordning og effektivisering af den danske hjælp, selvfølgelig under varetagelse af vigtige principielle synspunkter.

Den højtærede udenrigsminister strejfedes spørgsmålet om frigørelsesprocessen i kolonierne. På efterkrigstidsperiodens og ikke mindst de seneste års kreditside vil historien nok som den største post sætte afviklingen af kolonihæredømmet. Vi oplever i øjeblikket en fase deraf i form af det store opbrud i Afrika, en historisk evolution i verdensformat ved, at Afrikakortet omdannes til en række nye uafhængige stater. Den gamle kolonitid, der i bedste fald opfattedes som fremmedherredømme af kolonifolkets elite, er uigenkaldelig forbi, og jo mere utvetydigt vi i vesten drager konsekvensen deraf gennem selvstyre eller ligeberettigelse, desto bedre er mulighederne for, at udviklingen efterlader venskab i stedet for fjendskab.

Det er så meget mere betydningsfuldt, som kolonitiden hos Asiens og Afrikas folk jo har skabt visse mindreværdskomplekser og et mere eller mindre bevidst nag til os hvide. Selv om kolonitiden også havde en kreditside, vil fædrenes synder lettest nedarves på os. Spørgsmålet er nu kun, om afviklingen skal ske på en måde, som giver vesten kredit og goodwill eller det modsatte. Det er og bliver en vigtig opgave for os i vesten at sikre det bedst mulige samarbejde og venskab med disse områder, og det er i fælles interesse, at de ikke skal gå tabt for vestlig indflydelse og vestlig kultur og i stedet for komme under andre ideologiers indflydelse. Det hele drejer sig i så høj grad, som jeg før har nævnt det i denne sal, om kampen om menneskenes sind og sjæle derude.

Jeg deler det synspunkt, at de nye stater venter af os, at vi viser dem vor anerkendelse ved at oprette repræsentationer hos dem. Den højtærede udenrigsminister nævnte, at det kun kan ske i beskedent omfang, men jeg vil her gerne slå til lyd for den tanke, som jeg før har fremhævet både i tinget og i udenrigstjenestekommis-